

strážník chtěl obžalovaného dopravit na strážnici. Ohledně prvního období nezjišťuje soud, v jakém úmyslu obžalovaný strážníka uchoopil a není tedy zjištěno, že by tak byl učinil v úmyslu, by služební výkon strážníkův zmařil. Nedostává se zde tedy podstatné náležitosti skutkové povahy zločinu dle § 81 tr. zák. a lze proto v tomto činu obžalovaného shledávati toliko skutkovou povahu přestupku dle § 312 tr. zák. V tomto směru jest tedy zmateční stížnost v právu. Jinak však má se věc ohledně druhého období činnosti obžalovaného, kterou předsevzal, když strážník ho chtěl vésti na strážnici. Zde zjišťuje rozsudek nejen počínání si obžalovaného vůči strážníkovi, nýbrž i úmysl jeho počínáním tím zmařiti úřední výkon strážníkův. Námitka stížnosti, že se činnost obžalovaného obmezila na tak zvaný pasivní odpor, v kterém nelze spatřovati násilného vztažení ruky, zákonem v § 81 tr. zák. vyžadovaného, jest zřejmě bezdůvodna. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel, když ho potom strážník W. chtěl odvésti na strážnici, zprotivil se mu ve zřejmém úmyslu, by úřední tento výkon zmařil, tím, že rukama a nohama kol sebe tloukl, takže se teprve zakročením dalšího městského strážníka a dvou mužů vojenské policie podařilo, stěžovatele na strážnici přivésti. O tak zv. pasivním odporu, který by ovšem ještě pod pojem skutečného násilného vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák. nespadal, mohlo by býti řeči jen tehda, kdyby byl obžalovaný stěžoval strážníkovi výkon služby tím, že jejmu provedení kladl v cestu překážky věcné, neb nechal volně působiti činitele, kteří jako na př. váha vlastního těla, přirozeně nutily úřední orgán, by fysickou svou sílu vynaložil, chtěl-li úřední výkon provésti. Jakmile však, jako v tomto případě, stěžovatel vlastní sílu nechal působiti s úmyslem přímo proti osobě strážníkově, nemůže býti více řeči o pouhém pasivním odporu. Pak jest tu násilné vztažení ruky, to i tenkrát, když snad nedošlo právě ku vložení ruky na tělo strážníkovu, jakmile jen úmyslným odporem veřejný orgán byl přinucen, by vlastní silou tento odpor obžalovaného zlomil, chtěl-li úřad svůj vykonati. Ježto tedy při této části činnosti obžalovaného bylo § 81 tr. zák. na zjištěný stav skutkový správně použito, jest zmateční stížnost v tomto směru bezdůvodna.

Čís. 383.

V tom, že bylo žalováno, třebaš lstivě, na plnění nároku, jehož se byl žalobce před tím výslovně vzdal, nelze spatřovati skutkovou podstatu podvodu.

(Rozh. ze dne 26. února 1921, Kr II 318/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 4. srpna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu ve smyslu § 197, 200 tr. zák., rozsudek zrušil a obžalovaného z obžaloby sprostil.

D ů v o d y:

Soud první stolice uznal stěžovatele vinným zločinem podvodu, poně-vadž, využitkovav okolnosti, že jeho právo užívací k pozemku jeho syna

při prodeji jedné třetiny Apolonii O-ové nebylo v knize pozemkové vymazáno, žaloval tuto u okresního soudu na zaplacení náhrady 400 K' za užívání této třetiny pozemku, ačkoliv se byl práva toho svého času výslovně vzdal. Právem běře zmateční stížnost obžalovaného Josefa M. rozsudek tento z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. v odpor, poněvadž odsuzujícím výrokem zákon v ustanovení § 197 tr. z. byl porušen. Obžalovaný obmezil se na to, že podáním žaloby dovolával se příslušného soudu civilního, by dle zákona rozhodl o správnosti jeho nároku proti Apolonii O-ové. I kdyby stěžovatel jako žalobce co do správnosti svého nároku nebyl jednal, jak rozsudek zjišťuje, bezelstně, mohlo by zažalování nároku, jehož se byl svého času výslovně vzdal, shledáno býti jen se stanoviska mravního povážlivým; lstivého předstírání neb jednání, jakého podstata trestného podvodu vyžaduje, nelze v něm spatřovati ani tehda, kdyby svůj nárok snad za civilního sporu byl opíral i o tvrzení, vědomě nepravdivá neb neúplná. Za civilní rozepře měla žalovaná Apolonie O-ová příležitost, by se proti nároku zažalovanému bránila a nesprávná snad tvrzení žalobcova vyvracela, kteréžto příležitosti též v tomto případě v mezích zákona neobmezeně využila. Soudce sám povinen byl hleděti z moci úřední k tomu, by věc náležitě byla objasněna, což se též skutečně plnou měrou stalo, než ve věci samé bylo rozhodnuto. Že rozhodnutím na tomto podkladě vynešeným snad žalovaná Apolonie O-ová na svém majetku neb svých právech hmotně byla poškozena, za to nelze činiti zodpovědným stěžovatele, obzvláště ne s hlediska trestního zákona. Výrok odsuzující stěžovatele pro zločin podvodu jest tudíž zřejmě právně pochybeným, i bylo zmateční stížnosti jeho dáti místo.

Čís. 384.

Padělání peněz a cenných papírů. Činnost toho, jemuž hlavní pachatel nabídl bankovku, opatřenou nepravým kolkem, by ji za odměnu proměnil, jest pouze spoluvinou na činu, jímž byl hlavní pachatel uznán vinným.

(Rozh. ze dne 26. února 1921, Kr II 325/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě, pokud jím byl obžalovaný Antonín K. uznán vinným přečinem dle § 4, odstavce třetí zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n., zrušil však, použiv ustanovení § 290 tr. ř., rozsudek nalézacího soudu ohledně spoluobžalovaného Ottona W-a a uznal ho vinným toliko přečinem spoluviny na přečinu dle § 4, odstavce třetí cit. zákona — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost není odůvodněna po stránce práva hmotného, pokud dovozuje, že obžalovaný Antonín K. měl alespoň pro poslední pokus udání prostřednictvím spoluobžalovaného Ottona W-a vinným uznán býti spoluvinou na zločinu dle § 4, odstavec první zák., pro nějž odsouzen byl jako přímý pachatel Otto W. Vycházejí ze zjištění nalézacím soudem předse-
vzatého, dle něhož obžalovaný K. jednou v únoru 1920 nabídl spoluobža-